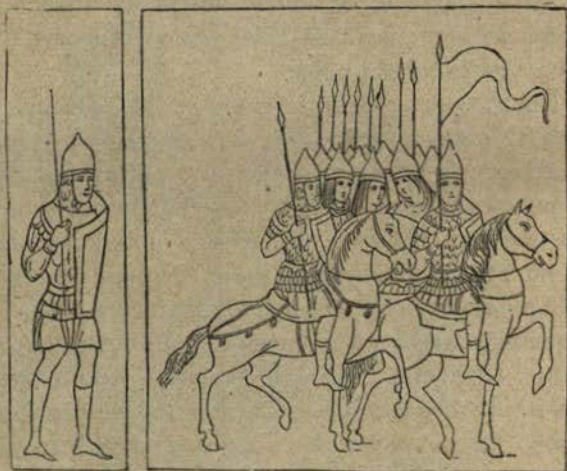

тъ имъ, за да наставлява единитѣ и другитѣ въ добродетелта и да ги възпита да бждатъ добри българи.

Когато турцитѣ обсадиха града, той бѣ останалъ въ Търново и за царь и за духовникъ. Той виждаше тежкото положение на гражданитѣ и сънъ не хващаше очитѣ му. Отъ сутринъ до вечерь той бѣше между народа и крепѣше надеждата му, като му посочваше славното минало на българското цар-

Българска царска войска.

ство и като го успокояваше съ свѣтла вѣра въ звездата на България. Благодарение на неговитѣ насърчителни слова защитницитѣ бранѣха мъжествено крепостта цѣли три месеца, съ надежда че царьтъ ще дойде на помощъ.

Положението на Търново ставаше все по-лошо, защото числото на бранителитѣ намаляваше, а нападателитѣ получаваха нова подкрепа. Военниятъ съветъ заседаваше всѣки день, но не можеше да